

Sygn. akt IV K 20/10

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Adam Chodkiewicz

Protokolant: M. S.

w obecności Prokuratora – Marka Rysia

po rozpoznaniu w dniach: 10.05., 21.06., 06.09., 22.11.2010 r. 10.01, 07.02, 07.03, 28.03, 15.04, 16.05, 07.06, 06.09, 27.09, 25.10, 24.11, 20.12.2011 r., 07.03, 18.05, 07.09, 16.11, 21.12.2012 r., 28.01, 07.05, 07.06, 25.06, 28.08, 23.09, 28.10, 16.12.2013 r., 13.01, 17.02, 24.03, 23.04, 26.05, 23.06, 25.08, 06.10, 13.10, 17.11.2014 r. sprawy

S. L. (L.) ur. (...) w R.

s. S. i L. zd. W.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od lipca 1997 r. do 25 marca 2003 r. w R., działając czynem ciągłym przywłaszczył sobie środki finansowe w kwocie 530.278,92 w ten sposób, że:

1. w okresie od marca 2001 r. do stycznia 2003 r. w R. sfinansował ze środków pieniężnych pokrzywdzonej spółki zakup prywatnych samochodów marki V. (...) i V. (...) w ten sposób, że dokonywał z rachunku Sp. z o.o „(...)” przelewów na spłatę rat kredytu za ww. pojazdy, przez co przywłaszczył sobie łącznie kwotę 93.562,53 zł,

2. zrealizował w dniu 19 lutego 1999 r. czek, czym przywłaszczył sobie kwotę 63.000zł,

3. dokonywał bezpodstawnie wypłat za pomocą karty kredytowej z rachunku pokrzywdzonej spółki, czym przywłaszczył sobie łącznie kwotę 52.949,39zł,

4. bezpodstawnie przelał w dniu 24 lutego 2003 r. z rachunku Sp. z o.o. (...) na swoje prywatne konto pieniądze w kwocie 400.000zł i przechowywał je do dnia 10 marca 2003 r. czym przywłaszczył sobie kwotę 767zł z tytułu odsetek,

5. w dniu 25 marca 2003 r. w R. usiłował przywłaszczyć sobie powierzone mu przez Sp. z o.o „(...)” środki pieniężne w kwocie 320.000 zł, wydając polecenie przelewu tej kwoty, lecz zamierzonego skutku nie osiągnął, gdyż przelew został wstrzymany przez F. G.,

-tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 284 § 2kk w zw. z art. 294 § 1 kk przy zast. art. 12 kk

II. w okresie od lipca 1997 r. do marca 2003 r. w R., działając czynem ciągłym, będąc jako prezes zarządu zobowiązany na podstawie umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi Sp. z o.o. (...) z siedzibą w R. przy ulicy (...), przez nadużycie uprawnień wyrządził jej znaczną szkodę majątkową na łączną kwotę 376.095 zł działając w ten sposób, że:

1. w dniu 1 marca 2002 r. działając wspólnie z K. S. zawarł z J. S. umowę zlecenie nr (...), w której poświadczyl nieprawdę na okoliczność świadczenia usług, co spowodowało szkodę w wysokości 1500zł,

2. w dniu 1 kwietnia 2002 r. działając wspólnie z K. S. zawarł z J. S. umowę zlecenie nr (...), w której poświadczył nieprawdę na okoliczność świadczenia usług, co spowodowało szkodę w wysokości 1800zł,
3. w dniu 26 kwietnia 2002 r. działając wspólnie z K. S. zawarł z J. S. umowę zlecenie nr (...), w której poświadczył nieprawdę na okoliczność świadczenia usług, co spowodowało szkodę w wysokości 1.500zł,
4. w dniu 7 maja 2002 r. działając wspólnie z K. S. zawarł z J. S. umowę zlecenie nr (...), w której poświadczył nieprawdę na okoliczność świadczenia usług, co spowodowało szkodę w wysokości 1.500zł,
5. w dniu 18 listopada 2002 r. działając wspólnie z K. S. zawarł z J. S. umowę zlecenie nr (...) w której poświadczył nieprawdę na okoliczność świadczenia usług, co spowodowało szkodę w wysokości 1.800zł,
6. w dniu 1 grudnia 2002 r. zawarł z Z. W. umowę zlecenie nr (...), co spowodowało szkodę w wysokości 15.000zł, albowiem wynagrodzenie było nieadekwatnie wysokie w stosunku do świadczonej usługi,
7. w dniu 2 grudnia 2002 r. działając wspólnie z K. S. zawarł z J. S. umowę zlecenie nr (...), w której poświadczył nieprawdę na okoliczność świadczenia usług, co spowodowało szkodę w wysokości 4.800zł,
8. w dniu 4 grudnia 2002 r. zawarł z P. M. umowę zlecenie nr (...), co spowodowało szkodę w wysokości 9.500zł, albowiem wynagrodzenie było nieadekwatnie wysokie w stosunku do świadczonej usługi,
9. w dniu 9 grudnia 2002 r. zawarł z M. B. umowę zlecenie nr (...), co spowodowało szkodę w wysokości 6.000zł, albowiem wynagrodzenie było nieadekwatnie wysokie w stosunku do świadczonej usługi,
10. w dniu 2 stycznia 2003 r. działając wspólnie z K. S. zawarł z J. S. umowę zlecenie nr (...) , w której poświadczył nieprawdę na okoliczność świadczenia usług, co spowodowało szkodę w wysokości 2.600zł,
11. w dniu 20 stycznia 2003 r. działając wspólnie z K. S. zawarł z J. S. umowę zlecenie nr (...) , w której poświadczył nieprawdę na okoliczność świadczenia usług, co spowodowało szkodę w wysokości 1.000zł,
12. w dniu 1 lutego 2003 r. działając wspólnie z K. S. zawarł z J. S. umowę zlecenie nr (...), w której poświadczył nieprawdę na okoliczność świadczenia usług, co spowodowało szkodę w wysokości 10.000zł,
13. w dniu 25 lutego 2003 r. zawarł z M. H. umowę zlecenie nr (...) , co spowodowało szkodę w wysokości 30.695zł, albowiem wynagrodzenie było nieadekwatnie wysokie w stosunku do świadczonej usługi,
14. w dniu 1 marca 2003 r. zawarł z M. H. umowę zlecenie nr (...) , co spowodowało szkodę w wysokości 20.000zł, albowiem wynagrodzenie było nieadekwatnie wysokie w stosunku do świadczonej usługi,
15. w dniu 2 stycznia 2003 r. zawarł aneks do porozumienia transportowego z dnia 4 lutego 2002 r. dotyczącego świadczenia usług transportowych przez P.P.U.H. (...) na rzecz Sp.z.o.o „(...)”, zgodnie z którym „(...)” musi wypłacić kaucję gwarancyjną w wysokości 120.000zł za każdy rok zerwanej umowy, co spowodowało szkodę w wysokości 102.600zł,
16. w dniu 16 stycznia 2001 r. bezpodstawnie wydał polecenie przekazania przelewem bankowym z rachunku „(...)” na konto (...) kwoty 16.000zł
17. w dniu 17 stycznia 2001 r. bezpodstawnie wydał polecenie przekazania przelewem bankowym z rachunku „(...)” na konto (...) kwoty 15.000zł,
18. w dniu 23 stycznia 2001 r. bezpodstawnie wydał polecenie przekazania przelewem bankowym z rachunku „(...)” na konto (...) kwoty 25.000zł,

19. w dniu 29 stycznia 2001 r. bezpodstawnie wydał polecenie przekazania przelewem bankowym z rachunku „(...) na konto (...) kwoty 15.000zł,

20. w dniu 1 stycznia 2001 r. zawarł z K. S. niekorzystną dla „(...) umowę o pracę, zgodnie z którą rozwiązanie umowy przez pracodawcę powoduje wypłatę odszkodowania równego 24-krotności średniego miesięcznego wynagrodzenia, co spowodowało szkodę w wysokości 70.800zł,

- tj. o przestępstwo z art. 296 § 1 kk i art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11§1 kk przy zast. art. 12 kk

1. oskarżonego **S. L.** uznaje za winnego tego, że w okresie od lipca 1997 r. do 25 marca 2003 r. w R., będąc Prezesem Zarządu (...) Sp. z o. o. z/s w R., działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przywłaszczył powierzone mu środki finansowe, w ten sposób, że w okresie od marca 2001 r. do stycznia 2003 r. w R. sfinansował ze środków pieniężnych (...) Sp. z o. o. z/s w R. zakup prywatnych samochodów marki V (...) i V (...) dokonując z rachunku pokrzywdzonej spółki przelewów na spłatę rat kredytu za w/w pojazdy na łączną kwotę 83.905,89 zł, a w dniu 25 marca 2003 r. w R. usiłował przywłaszczyć

sobie powierzone mu przez (...) Sp. z o. o. środki pieniężne w kwocie 320.000 zł, wydając polecenie przelewu tej kwoty, lecz zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na wstrzymanie przelewu przez

F. G., czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z **art. 284 § 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k. - i za to na mocy art. 294 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz orzeka grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę dzienną grzywny za równoważną kwocie 100 (sto) zł;**

2. oskarżonego **S. L.** uznaje za winnego tego, że w okresie od lipca 1997 r. do marca 2003 r. w R., działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc jako prezes zarządu zobowiązanym na podstawie umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi (...) Sp. z o. o. z/s w R., przez nadużycie udzielonych mu uprawnień wyrządził jej znaczną szkodę majątkową na łączną kwotę 258.611,76 zł w ten sposób, że:

- w okresie od 1 marca 2002 r. do 1 lutego 2003 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z K. S., która sfalszowała podpis J. S., zawarł 9 fikcyjnych umów zlecenia na wykonanie prac przez J. S., których w rzeczywistości nie wykonano, czym wyrządził spółce szkodę w kwocie 26. 500 zł,

- w okresie od 25 lutego 2003 r. do 1 marca 2003 r. zawarł z M. H. 2 fikcyjne umowy zlecenia, na wykonanie prac przez M. H., których w rzeczywistości nie wykonano, czym wyrządził spółce szkodę w kwocie 34.511,76 zł,

- w dniu 2 stycznia 2003 r. zawarł aneks do porozumienia transportowego z dnia 4 lutego 2002 r., dotyczącego świadczenia usług transportowych przez P.P.U.H. „(...)” na rzecz „(...)” Sp. z o. o. z/s w R., zgodnie z którym spółka „(...)” zobowiązała się wypłacić kaucję gwarancyjną w wysokości 120.000 zł za każdy rok zerwanej umowy, a następnie w dniu 24 marca 2003 r. wypowiedział w imieniu spółki „(...)” to porozumienie, czym wyrządził szkodę w kwocie 102.600 zł,

- w okresie od 16 do 29 stycznia 2001 r. bezpodstawnie wydał polecenia przekazania przelewem bankowym z rachunku „(...)” Sp. z o. o. z/s w R., na konto P.P.U.H. „(...)” łącznie kwoty 95.000 zł,

czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z **art. 296 § 2 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zast. art. 12 k.k. - i za to na mocy art. 296 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;**

3. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszona oskarżonemu na okres próby 5 (pięciu) lat;

5. na mocy art. 72 § 2 k.k. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłatę pokrzywdzonej „(...)” Sp. z o. o. z/s w R. kwoty 342.517,65 zł (trzysta czterdzieści dwa tysiące pięćset siedemnaście zł 65/100 groszy) w terminie 4 (czterech) lat od uprawomocnienia wyroku;

6. na mocy art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego „(...)” Sp. z o. o. z/s w R. kwotę 19.065 (dziewiętnaście tysięcy sześćdziesiąt pięć) zł tytułem poniesionych kosztów związanych z ustanowieniem w sprawie pełnomocnika;

7. na mocy art. 627 k.p.k. i art. 2 i 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe stanowiące wydatki poniesione w sprawie w kwocie 10.693,61 zł (dziesięć tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt trzy zł 61/100 gr) i obciąża go opłatą w kwocie 2.300 (dwa tysiące trzysta) zł.

Sygn. akt IV K 20/10

UZASADNIENIE

Oskarżony S. L. w okresie od 15.07.1997 r. do 25.03.2003 r. pełnił funkcję Prezesa Zarządu spółki (...) Sp. z o. o. z/s w R.. Jednocześnie zajmował stanowisko Prezesa Zarządu w spółce P.U.P.H. (...) Sp. z o. o. z/s w R., w której był jedynym udziałowcem.

S. L. jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o. o. był zobowiązany na podstawie umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi spółki. Od oskarżonego wymagano starannego i sumiennego prowadzenia spraw spółki. Oskarżony podejmował jednak decyzje, które były niekorzystne dla spółki (...), co spowodowało szkodę majątkową na łączną kwotę 258.611,76 zł.

Oskarżony w okresie od 16.01.2001 r. do 29.01.2001 r. wydał polecenia przekazania przelewem bankowym z rachunku spółki (...), na rachunek spółki (...) środków pieniężnych bez żadnego tytułu prawnego:

1. w dniu 16.01.2001 r. przekazano przelewem bankowym z rachunku (...) na konto P. kwotę 40.000zł
2. w dniu 17.01.2001 r. przekazano przelewem bankowym z rachunku (...) na konto P. kwotę 15.000zł,
3. w dniu 23.01.2001 r. przekazano przelewem bankowym z rachunku (...) na konto P. kwotę 25.000zł,
4. w dniu 29.01. 2001 r. przekazano przelewem bankowym z rachunku (...) na konto P. kwotę 15.000zł (k. 26-29).

W dniu 4.02.2002 r. pomiędzy spółką (...) reprezentowaną przez T. G. a spółką (...) reprezentowaną przez S. L. zawarto Porozumienie, na mocy którego (...) zobowiązała się zlecać P. usługi transportowe do 2006 r. W dniu 2.01.2003 r. oskarżony zawarł aneks do porozumienia transportowego z dnia 4 lutego 2002 r. dotyczącego świadczenia usług transportowych przez P. na rzecz (...), zgodnie z którym (...) musiało wpłacić kaucję gwarancyjną w wysokości 120.000 zł, która przepadałaby na rzecz P. w przypadku zerwania umowy przez (...) (k. 19-20). W dniach 2, 3, 6.01.2003 r. z rachunku (...) przekazano na rzecz P. kwoty: 40.000 zł, 42.000 zł i 20.600 zł, łącznie 102.600 zł (k. 22-24).

W dniu 1.01.2001 r. oskarżony zatrudnił w spółce (...) na stanowisku głównej księgowej K. S., która w spółce (...) była zatrudniona na takim samym stanowisku. W punkcie 5 umowy o pracę przyjęto, że rozwiązanie umowy przez pracodawcę powoduje obowiązek wypłaty odszkodowania równego 24-krotności średniego miesięcznego wynagrodzenia (2.950 zł brutto). Po rozwiązaniu przez spółkę (...) umowy o pracę z K. S., wystąpiła ona z powództwem o zapłatę odszkodowania w wysokości 70.800 zł. Do wypłaty takiej kwoty nie doszło z uwagi na oddalenie powództwa.

Nadto oskarżony w okresie pełnienia funkcji Prezesa Zarządu spółki (...) zawarł:

1. w dniu 1 marca 2002 r. z J. S. umowę zlecenie nr (...) na świadczenie usług za wynagrodzeniem w wysokości 1500zł,
2. w dniu 1 kwietnia 2002 r. działając z J. S. umowę zlecenie nr (...), w wysokości 1800zł,
3. w dniu 26 kwietnia 2002 r. z J. S. umowę zlecenie nr (...) na świadczenie usług za wynagrodzeniem w wysokości 1.500zł,
4. w dniu 7 maja 2002 r. z J. S. umowę zlecenie nr (...) na świadczenie usług za wynagrodzeniem w wysokości 1.500zł,
5. w dniu 18 listopada 2002 r. z J. S. umowę zlecenie nr (...) na świadczenie usług za wynagrodzeniem w wysokości 1.800zł,
6. w dniu 1 grudnia 2002 r. z Z. W. umowę zlecenie nr (...) na świadczenie usług za wynagrodzeniem w wysokości 15.000zł, ,
7. w dniu 2 grudnia 2002 r. z J. S. umowę zlecenie nr (...) na świadczenie usług za wynagrodzeniem w wysokości 4.800zł,
8. w dniu 4 grudnia 2002 r. z P. M. umowę zlecenie nr (...) na świadczenie usług za wynagrodzeniem w wysokości 9.500zł, ,
9. w dniu 9 grudnia 2002 r. z M. B. umowę zlecenie nr (...) na świadczenie usług za wynagrodzeniem w wysokości 6.000zł, ,
10. w dniu 2 stycznia 2003 r. z J. S. umowę zlecenie nr (...) na świadczenie usług za wynagrodzeniem w wysokości 2.600zł,
11. w dniu 20 stycznia 2003 r. z J. S. umowę zlecenie nr (...) na świadczenie usług za wynagrodzeniem w wysokości 1.000zł,
12. w dniu 1 lutego 2003 r. z J. S. umowę zlecenie nr (...) na świadczenie usług za wynagrodzeniem w wysokości 10.000zł,
13. w dniu 25 lutego 2003 r. z M. H. umowę zlecenie nr (...) na świadczenie usług za wynagrodzeniem w wysokości 30.695zł,
14. w dniu 1 marca 2003 r. z M. H. umowę zlecenie nr (...) na świadczenie usług za wynagrodzeniem w wysokości 20.000zł.

W rzeczywistości J. S. nie wykonywał żadnych prac na rzecz (...), a jego podpisy na umowach zostały sfalszowane przez K. S., o czym oskarżony wiedział. Wypłata kwot wskazanych w umowach spowodowała szkodę w mieniu spółki (...) w łącznej wysokości 26.500 zł.

Fikcyjny charakter miały również umowy zlecenia na wykonanie prac przez M. H., gdyż w rzeczywistości ich nie wykonano. Wypłata kwot wskazanych w umowach spowodowała szkodę w mieniu spółki (...) w łącznej wysokości 34.511,76 zł.

Pozostałe w/w osoby wykonały zleczone prace.

Nadto oskarżony dysponując środkami pieniężnymi spółki (...) w okresie od marca 2001 r. do stycznia 2003 r. finansował ze środków pieniężnych spółki, zakup prywatnych samochodów marki V. (...) i V. (...), dokonując z rachunku pokrzywdzonej spółki przelewów na spłatę rat kredytu za w/w pojazdy na łączną kwotę 83.905,89 zł.

Oskarżony pełniąc funkcje Prezesa Zarządu spółki (...) używał firmowej karty kredytowej VISA, dokonując wypłat na łączną kwotę 52.949,39 zł. Ponadto oskarżony w dniu 19.02.1999 r. zrealizował czek na kwotę 63.000 zł, a w dniu 24.02.2003 r. przełał z rachunku spółki (...) na swoje prywatne konto kwotę 400.000 zł, którą zwrócił w dniu 10.03.2003 r.

W dniu 25.03.2003 r. S. L. został odwołany z funkcji Prezesa Zarządu spółki (...). W tym samym dniu oskarżony wydał polecenie przelewu na rzecz spółki (...) kwoty 320.000 zł. Do przekazania pieniędzy nie doszło z uwagi na wstrzymanie przelewu przez nowego Prezesa Zarządu F. G..

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, którego analizę i ocenę przedstawiono w dalszej części uzasadnienia.

W toku postępowania zgromadzono materiał dowodowy w postaci wyjaśnień oskarżonego **S. L.** (k. 445-448, 449-453, 486-488, 549-550, 580-582, 589-590, 734-735, 1255, 1385), zeznań świadków: **P. M.** (k. 381-382, 596-597, 1393-1394), **M. B.** (k. 387-388, 615-616, 1394-1395), **J. S.** (k. 385-386, 604, 1435), **K. S.** (k. 344-346, 397-398, 420-421, 498-499, 565, 624-626, 835-836, 1261, 1436-1437), **K. G.** (k. 391-392, 615, 1437), **T. G.** (k. 317-319, 327-328, 614-615, 1460-1461), **R. P. (1)** (k. 800-801, 809-810, 1470-1472, 1480-1481), **R. W.** (k. 1032-1033, 1472-1473), **Z. W.** (k. 393-394, 591-592, 1473-1474), **T. D.** (k. 892, 1494), **A. D.** (k. 903-905, 1502-1503), **A. W.** (k. 1051-1052, 1539-1540), **J. B.** (k. 1108-1109, 1162-1163, 1540), **M. K.** (k. 891-892), **K. W.** (k. 320-323, 352-353, 669-670, 675-676, 692-694, 729-730, 769-772, 1560-1562), **M. H.** (k. 350-351, 626, 648-649), **R. P. (2)** (k. 1013-1017, załącznik), **M. R. (2)** (k. 1008-1010, załącznik), **F. G.** (k. 342-343, 681-683, 711-712, 733-735, załącznik), opinii biegłego z zakresu rachunkowości **J. W.** (k. 1740-1763, 1783-1786), 1818-1823, 1854-1858, 1872-1874, 2047-2049, 2067-2068) oraz dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a ujawnionych w toku postępowania sądowego.

Przesłuchany w charakterze oskarżonego S. L. przyznał się do poświadczenia nieprawdy w umowach z J. S.. Do pozostałych zarzucanych mu czynów nie przyznał się.

Oskarżony wskazywał, że właściciele spółki (...) wiedzieli o wszystkich zawieranych transakcjach i nie kwestionowali ich zasadności. Odnośnie finansowania zakupu pojazdów ze środków spółki, oskarżony wskazywał, że zakup samochodów był uzgodniony ustnie z F. G. i R. P. (2), gdyż V. (...) był wykorzystywany do celów służbowych. Oskarżony twierdził, że środki na spłatę rat kredytu pochodziły z delegacji. Oskarżony potwierdził, że zrealizował czek na kwotę 63.000 zł. Podnosił, że kwota ta stanowiła część niewypłaconego mu wynagrodzenia. Oskarżony nie krył, że korzystał z firmowej karty kredytowej. Wskazywał, że wydatki były rozliczane w koszty działalności spółki. Oskarżony potwierdził fakt dokonania przelewu kwoty 400.000 zł na swój osobisty rachunek bankowy. Wskazywał, że miał na to zgodę przedstawicieli spółki. Przyznał również, że nie zwrócił kwoty odsetek. Odnosząc się do zarzutu dotyczącego przelewów na łączną kwotę 95.000 zł na rzecz spółki (...) oskarżony wskazywał, że kwota ta stanowiła należność za przysługujące mu premie oraz zaległy urlop. Odnośnie przekazania środków pieniężnych w łącznej kwocie 102.600 zł na rzecz P., oskarżony wskazywał, że kwota ta stanowiła kaucję gwarancyjną i wynikała z treści aneksu. Oskarżony przyznał również, że wydał polecenie przelewu kwoty 320.000 zł. Według oskarżonego kwota ta miała stanowić zabezpieczenie kar umownych dla spółki (...), wynikających z porozumienia transportowego z 4.02.2002 r. Składając wyjaśnienia odnośnie zawartych umów zlecenia oskarżony nie kwestionował, że podpisał te umowy. Przyznał, że miał świadomość, że za J. S. podpisała się K. S.. Odnośnie umowy zawartej z M. H. oskarżony wskazywał, że z uwagi na należyte wywiązanie się z obowiązków, wypłacone wynagrodzenie dla M. H. było adekwatne. Oskarżony potwierdził również fakt zawarcia umowy o pracę z K. S., z zapisem o odszkodowaniu w wysokości 24-krotnego wynagrodzenia. Wskazywał, że zapis ten był z inicjatywy K. S., która miała negatywne doświadczenia z włoskimi firmami.

Na wstępie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego należy podnieść, iż Sąd był częściowo związany ustaleniami Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej, który w dniu 25.03.2009 r. wydał wyrok w sprawie o sygn. akt II K 590/04. Wprawdzie wyrok ten został uchylony, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania, nie mniej jednak należy mieć na uwadze, iż apelacja Prokuratora była wniesiona jedynie co do kary. Tym samym poczynione

ustalenia co do poszczególnych zachowań oskarżonego, które zostały wyeliminowane z opisu czynów, wiązały tut. Sąd. Dotyczy to zachowania polegającego na „bezpodstawnych wypłatach za pomocą karty kredytowej z rachunku pokrzywdzonej spółki, czym przywłaszczył sobie łączną kwotę 52.949,39 zł” oraz zachowań dotyczących wyrządzenia szkody majątkowej poprzez zawieranie umów zlecenia z Z. W., P. M., M. B..

Dlatego Sąd nie widział potrzeby szczegółowej oceny materiału dowodowego dotyczącego tych zachowań, uznając te kwestie za wyjaśnione.

Przechodząc do oceny materiału dowodowego dotyczącego przywłaszczenia kwoty 83.905,89 zł na szkodę spółki (...) poprzez finansowanie ze środków spółki zakupu 2 pojazdów marki V., należy wskazać, iż wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie są nieprzekonujące. W pierwszej kolejności należy wskazać, że M. R. (2) i F. G. zaprzeczyli, aby mieli wyrazić zgodę na sfinansowanie zakupu prywatnych samochodów oskarżonego i jego żony i córki. Co więcej, jak wynika z zeznań K. W., fakt finansowania samochodów ze środków spółki został ujawniony właścicielom już po odwołaniu oskarżonego ze stanowiska Prezesa Zarządu. Nieprzekonujące są twierdzenia oskarżonego, że środki na sfinansowanie zakupu pojazdów pochodziły z przysługujących mu delegacji za podróże służbowe. Oczywistym jest, że zwrot za delegacje należy się jedynie, gdy pracownik płaci własnymi pieniędzmi za przejazdy. Poniesione przez pracownika koszty, są zwracane na podstawie przedstawionych rachunków czy też uzgodnionych zasad z pracodawcą. Jednoznacznie wskazują na to zeznania J. B.. Oskarżony utrzymywał, że V. (...) był wykorzystywany do celów służbowych. W dokumentacji (...) nie było jednak ewidencji przebiegu dla pojazdu S. L. oraz umowy używania tego pojazdu dla celów służbowych, co zauważono w decyzji Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w S. (k. 1215-1245). Fakt, że oskarżony mógł wozić przedstawicieli spółki samochodem marki V. (...), nie zmienia faktu, że był to prywatny samochód, a nie służbowy. Dlatego zdaniem Sądu, nie budzi żadnych wątpliwości, fakt, iż spłata kredytu za prywatny samochód winna być finansowana jedynie z osobistych środków nabywcy pojazdu. Obciążanie pokrzywdzonej spółki spłatą kredytu za prywatne pojazdy, w tym samochód żony i córki, bezsprzecznie należy ocenić jako przywłaszczenie środków pieniężnych.

Jako uświadczenie przywłaszczenia środków pieniężnych należy również ocenić polecenie przelewu kwoty 320.000 zł na rzecz spółki (...). Oskarżony podnosił, że kwota ta miała stanowić zabezpieczenie kar umownych wynikających z porozumienia z dnia 4.02.2002 r. Jednakże z tytułu przelewu wynika, że miał stanowić „zapłatę za usługi” (k. 269). Ponadto, jak wynika z zeznań M. H., oskarżony w dniu odwołania ze stanowiska Prezesa zrobił przelew, którego potrzebował na pokrycie kredytu, gdyż bał się, że jak zostanie bezrobotny, nie będzie miał z czego go spłacić. W świetle wskazanych dowodów Sąd nie ma wątpliwości, że twierdzenia oskarżonego o rzekomych karach umownych stanowią jego linię obrony, mającej na celu uzasadnienie wykonania przelewu. W ocenie Sądu polecenie przelewu było całkowicie bezpodstawne i miało na celu jedynie przywłaszczenie kwoty 320.000 zł. Osoba, której powierzono prawo do dysponowania środkami pieniężnymi zgromadzonymi na rachunku bankowym, dokonując bezprawnie polecenia wypłaty pieniędzy z tego rachunku, dopuszcza się przywłaszczenia powierzonych jej pieniędzy w rozumieniu art. 284 § 2 k.k. (Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 września 2012 r. sygn. akt II AKa 227/12).

Sąd nie podzielił natomiast stanowiska, że przelanie kwoty 400.000 zł na osobisty rachunek bankowy oskarżonego stanowiło przywłaszczenie tej kwoty lub miało na celu przywłaszczenie odsetek w kwocie 767 zł. Wprawdzie wyjaśnienia oskarżonego dotyczące tego zachowania nie są przekonujące, gdyż według niego pieniądze miały stanowić rozliczenie wynagrodzenia i premii za okres półrocza. Ponadto według oskarżonego, F. G. i R. P. (2) mieli wyrazić na to zgodę, co zdaniem Sądu jest nielogiczne, gdyż wcześniej, jak podał oskarżony, nie zgadzali się na takie rozliczenia. Nie mniej jednak Sąd doszedł do przekonania, że w tym zachowaniu oskarżonego nie można wykazać zamiaru przywłaszczenia środków pieniężnych. Oskarżony po dwóch tygodniach sam, dobrowolnie zwrócił przelaną kwotę. Dlatego też Sąd uznał, że oskarżony nie działał w zamiarze uzyskania korzyści majątkowej. Sąd nie podzielił stanowiska oskarżyciel publicznego, że zamiarem oskarżonego było zatrzymanie odsetek w kwocie 767 zł, jakie narosły w związku z lokatą tych środków na rachunku. Zdaniem Sądu nic nie wskazuje, że zamiarem oskarżonego było uzyskanie odsetek, a następnie ich zatrzymanie. Faktem jest, że oskarżony zwrócił tylko kwotę 400.000 zł. Jednakże kwestia zwrotu odsetek winna zostać potraktowana jako ewentualny spór o charakterze cywilnym, gdyż w przestępstwie przywłaszczenia najważniejsza jest kwestia zamiaru. Opisane przestępstwo należy do kategorii tzw. przestępstw

kierunkowych. Kodeks wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest włączenie powierzonej rzeczy do majątku sprawcy lub postępowanie z nią jak z własną w inny sposób. Wyklucza to możliwość popełnienia tego przestępstwa z zamiarem wynikowym. Istotnym elementem strony podmiotowej sprzeniewierzenia nie jest sam fakt odmowy wydania rzeczy powierzonej, lecz powody niezwrócenia, a więc wola włączenia rzeczy do swojego majątku lub wola postępowania z nią jak z własną (por. wyrok SN z dnia 14 stycznia 2003 r. II KKN 273/2001). Dla przyjęcia realizacji znamion przestępstwa przywłaszczenia od strony podmiotowej konieczne jest wykazanie, że oprócz obiektywnego rozporządzenia cudzą rzeczą przez sprawcę, jego działaniu towarzyszył zamiar tzw. animus rem sibi habendi, tj. zamiar zatrzymania rzeczy dla siebie albo dla innej osoby, bez żadnego ku temu tytułu (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 26 września 2012 r. sygn. akt II AKa 269/12).

Odnosnie zarzutu przywłaszczenia kwoty 63.000 zł poprzez zrealizowanie czeku na taką kwotę, Sąd uznał, że kwota ta mogła stanowić rozliczenie zaległego wynagrodzenia, na co wskazywał oskarżony. Zdaniem sądu należy mieć na uwadze, iż czek został zrealizowany 19.02.1999 r. Do marca 2003 r. nikt nie kwestionował zasadności realizacji tego czeku. Ponadto, jak wynika z umowy o pracę S. L. miał otrzymywać wynagrodzenie w wysokości 6.641,60 zł brutto miesięcznie (równowartość 3500 DEM) oraz premię w wysokości nie mniejszej niż równowartość 9.000 DEM. Z opinii biegłej J. W. z 25.05.2014 r. wynika, że wynagrodzenie wypłacone w 1998 r. było niższe niż wynagrodzenie przyznane (k. 2047-2049). Faktem jest, że podstawą wypłaty wynagrodzenia pracownikowi jest lista płac. Jednakże nie można wykluczyć, że realizacja czeku przez oskarżonego miał na celu dokonanie rozliczeń z tytułu wynagrodzenia. Dlatego też Sąd uznał, iż zachowanie to nie stanowiło przywłaszczenia.

Odnosnie zarzutu wyrządzenia spółce (...) znacznej szkody majątkowej, zachowania oskarżonego można podzielić na działania polegające na zawieraniu fikcyjnych umów zlecenia z J. S. i M. H. oraz działania polegające na wypłaceniu kwoty 102.600 zł na podstawie aneksu do porozumienia transportowego z dnia 4 lutego 2002 r., dotyczącego świadczenia usług transportowych przez spółkę (...) na rzecz spółki (...), zgodnie z którym spółka (...) miała wypłacić kaucję gwarancyjną w wysokości 120.000 zł za każdy rok zerwanej umowy oraz bezpodstawnego polecenia przelewu kwoty 95.000 zł na rachunek spółki (...).

Oskarżony w swoich wyjaśnieniach przyznał się do zawierania umów zlecenia z J. S. i M. H.. Odnosnie umów z J. S. oskarżony nie krył, że umowy te były fikcyjne, a podpisy J. S. zostały sfalszowane. Okoliczności te nie budzą zastrzeżeń Sądu. Z zeznań J. S. jednoznacznie wynika, że nigdy nie pracował na rzecz (...) i nie zawierał żadnych umów. Natomiast z zeznań K. S. wynika mechanizm zawarcia tych umów. Świadek wskazała, że do zawarcia fikcyjnych umów doszło na polecenie oskarżonego, aby nie obciążać firmy kosztami składek zusowskich. W ocenie Sądu „zaoszczędzenie” na kosztach było jednak pozorne i de facto takie działanie należy oceniać jako działanie na szkodę spółki. Wysokość szkody stanowiła tu suma wypłaconych kwot K. S..

Podobnie należy oceniać umowy zlecenia zawarte z M. H.. Z zeznań M. H. złożonych na rozprawie wynika, że nie wykonywała ona prac wskazanych w umowie, a otrzymała wynagrodzenie. Świadek nie podtrzymała zeznań z postępowania przygotowawczego, w których twierdziła, że prace były wykonane. Wskazywała, że była wtedy pod wpływem oskarżonego, w którym była zakochana. Ostatecznie świadek wskazała jaki był cel i mechanizm zawarcia tych umów i w tym zakresie Sąd uznał jej zeznania za wiarygodne. Wysokość szkody stanowiła tu suma wypłaconych kwot M. H..

Odnosnie wypłaty łącznej kwoty 102.600 zł na rzecz P. (nie wiadomo dlaczego zaksięgowanych jako „zapłata za R.), Sąd uznał zachowania oskarżonego jako działania na szkodę spółki (...). W pierwszej kolejności należy wskazać, iż samo zawarcie aneksu do porozumienia z 4.02.2002 r. było z pokrzywdzeniem spółki (...). W działaniu oskarżonego łatwo zauważyć, iż konflikt interesów obu spółek, rozstrzygał na korzyść spółki, w której był udziałowcem. Przesłuchana w charakterze świadka T. G. podała, że podpisała aneks na polecenie S. L.. Również dalsze zachowanie oskarżonego w postaci wypowiedzenia w dniu 24.03.2003 r. (dzień przed odwołaniem z funkcji Prezesa Zarządu) w imieniu spółki (...) porozumienia transportowego, miało na celu zatrzymanie kwoty kaucji gwarancyjnej przez spółkę (...). Takie działania zdaniem Sądu były niekorzystne dla spółki (...) i spowodowały szkodę w jej majątku w wysokości 102.600 zł.

Wyrządzeniem szkody w mieniu spółki (...) było również wydanie bezpodstawnego polecenia przelewu kwoty 95.000 zł na rachunek spółki (...). Oskarżony w swoich wyjaśnieniach utrzymywał, że kwota ta stanowiła rozliczenia z tytułu premii i niewykorzystanego urlopu. W pierwszej kolejności należy wskazać, że kwota została przekazana na konto spółki (...), co nijak się ma do twierdzenia o zaległych premiach czy ekwiwalentu za urlop, gdyż spółka (...) nie była przecież pracownikiem spółki (...). Ponadto należy wskazać, iż oskarżony podnosząc kwestię ekwiwalentu za niewykorzystany urlop, chyba nie zdaje sobie sprawy, że takie roszczenie przysługuje byłym pracownikom. Przelewy były wykonywane w styczniu 2001 r., czyli w okresie świadczenia pracy przez oskarżonego. Dlatego tłumaczenia oskarżonego Sąd ocenił jako nielogiczne, nie znajdujące żadnego uzasadnienia. Tym samym wydanie polecenia przelewów Sąd uznał za bezpodstawne, mające na celu spowodowanie szkody w mieniu spółki (...).

Sąd nie podzielił natomiast stanowiska, że zawarcie umowy o pracę z K. S. oraz zawarcie klauzuli o odszkodowaniu spowodowało szkodę w mieniu spółki. W niniejszej sprawie K. S. nie wypłacono odszkodowania wskazanego w umowie, gdyż jej powództwo zostało oddalone. Tym samym nie można mówić o powstaniu szkody. Szkada w rozumieniu art. 296 § 1 i 3 k.k. zamyka się uszczerbkiem w majątku danego podmiotu, rzeczywistą stratą (damnum emergens) lub utratą spodziewanych korzyści, utratą zysku (lucrum cessans) i musi być konkretnie określona w pieniądzu. Oznacza to, że jeżeli zachowania podjęte przez osobę określoną w art. 296 § 1 k.k. polegające na przekroczeniu uprawnień lub niedopełnieniu obowiązku nie są uzasadnione z punktu widzenia gospodarczego, nie są etyczne, nie są celowe, bądź są kontrowersyjne, lecz w efekcie ich podjęcia lub zaniechania nie powodują w efekcie powstania szkody określonej w § 1 lub 3 tego przepisu, nie ma podstaw do przypisania przestępstwa z art. 296 § 1-3 k.k. (wyrok SA w Warszawie z 16.05.2014 r. sygn. akt II AKa 36/14).

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań wskazanych wyżej świadków Sąd miał na uwadze, iż najistotniejsze dla ustalenia stanu faktycznego miały zeznania J. S., K. S., T. G., K. W., M. H., R. P. (2), M. R. (2), F. G.. Zeznania te Sąd ocenił jako logiczne i rzeczowe, gdyż znajdują potwierdzenie w zgromadzonych w sprawie dokumentach. Zeznania pozostałych świadków nie budziły zastrzeżeń Sądu i były traktowane jako dowody mające charakter pomocniczy. Sąd nie miał zastrzeżeń co do rzetelności wydanych przez biegłą J. W. opinii. Opinie te miały charakter porządkujący w mnogości zgromadzonego materiału w postaci dokumentacji spółki (...).

W świetle ocenionego wyżej materiału dowodowego, Sąd nie miał żadnych wątpliwości co do tego, iż oskarżony dopuścił się przypisanych mu czynów. Zdaniem Sądu wina i sprawstwo oskarżonego nie budzi najmniejszych wątpliwości, a jednocześnie brak jest przesłanek mogących ograniczyć lub wyłączyć jego odpowiedzialność karną.

Przypisany oskarżonemu czyn w pkt 1 wyroku Sąd zakwalifikował jako przestępstwo z **art. 284 § 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k.** Przypisany oskarżonemu czyn w pkt 2 wyroku Sąd zakwalifikował jako przestępstwo z **art. 296 § 2 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zast. art. 12 k.k.**

Oskarżony S. L. swoimi zachowaniami w pełni wyczerpał ustawowe znamiona przypisanych mu przestępstw.

Oskarżony w okresie od lipca 1997 r. do 25 marca 2003 r. w R., będąc Prezesem Zarządu (...) Sp. z o. o. z/s w R., działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przywłaszczył powierzone mu środki finansowe, w ten sposób, że w okresie od marca 2001 r. do stycznia 2003 r. w R. sfinansował ze środków pieniężnych (...) Sp. z o. o. z/s w R. zakup prywatnych samochodów marki V. (...) i V. (...) dokonując z rachunku pokrzywdzonej spółki przelewów na spłatę rat kredytu za w/w pojazdy na łączną kwotę 83.905,89 zł, a w dniu 25 marca 2003 r. w R. usiłował przywłaszczyć sobie powierzone mu przez (...) Sp. z o. o. środki pieniężne w kwocie 320.000 zł, wydając polecenie przelewu tej kwoty, lecz zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na wstrzymanie przelewu przez F. G., czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z **art. 284 § 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k.**

Oskarżony w okresie od lipca 1997 r. do marca 2003 r. w R., działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc jako prezes zarządu zobowiązanym na podstawie umowy do

zajmowania się sprawami majątkowymi (...) Sp. z o. o. z/s w R., przez nadużycie udzielonych mu uprawnień wyrządził jej znaczną szkodę majątkową na łączną kwotę 258.611,76 zł w ten sposób, że:

- w okresie od 1 marca 2002 r. do 1 lutego 2003 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z K. S., która sfalszowała podpis J. S., zawarł 9 fikcyjnych umów zlecenia na wykonanie prac przez J. S., których w rzeczywistości nie wykonano, czym wyrządził spółce szkodę w kwocie 26. 500 zł,

- w okresie od 25 lutego 2003 r. do 1 marca 2003 r. zawarł z M. H. 2 fikcyjne umowy zlecenia, na wykonanie prac przez M. H., których w rzeczywistości nie wykonano, czym wyrządził spółce szkodę w kwocie 34.511,76 zł,

- w dniu 2 stycznia 2003 r. zawarł aneks do porozumienia transportowego z dnia 4 lutego 2002 r., dotyczącego świadczenia usług transportowych przez P.P.U.H. „(...)” na rzecz „(...)” Sp. z o. o. z/s w R., zgodnie z którym spółka „(...)” zobowiązała się wypłacić kaucję gwarancyjną w wysokości 120.000 zł za każdy rok zerwanej umowy, a następnie w dniu 24 marca 2003 r. wypowiedział w imieniu spółki „(...)” to porozumienie, czym wyrządził szkodę w kwocie 102.600 zł,

- w okresie od 16 do 29 stycznia 2001 r. bezpodstawnie wydał polecenia przekazania przelewem bankowym z rachunku „(...)” Sp. z o. o. z/s w R., na konto P.P.U.H. „(...)” łącznie kwoty 95.000 zł,

czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa **z art. 296 § 2 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zast. art. 12 k.k.**

Za przestępstwo opisane w pkt 1 wyroku Sąd skazał oskarżonego S. L. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę dzienną grzywny za równoważną kwocie 100 zł. Za przestępstwo opisane w pkt 2 wyroku Sąd skazał oskarżonego S. L. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności

Sąd orzekł karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby 5 lat. Zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 342.517,65 zł na rzecz pokrzywdzonej spółki (...) Sp. z o. o. z/s w R..

Przepisy kodeksu karnego stanowią, iż sąd wymierza karę według swojego uznania w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienia przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Popełnione przez oskarżonego przestępstwa cechują się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Określając stopień winy oskarżonego Sąd miał na uwadze, iż przypisane mu czyny zostały popełnione umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Ustalając wymiar kary, Sąd miał na uwadze oprócz stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu, także właściwości i warunki osobiste oskarżonego. Na korzyść oskarżonego Sąd przyjął dotychczasową niekaralność oraz częściowe przyznanie się do winy.

Mając na względzie przedstawione okoliczności, Sąd uznał, że orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności jest karą współmierną do stopnia społecznej szkodliwości oraz stopnia winy, a zarazem w należyтым stopniu realizującą cele w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej. Orzeczona kara nie stanowi zdaniem Sądu wyrazu nadmiernej represyjności w stosunku do oskarżonego, albowiem mieści się w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Równocześnie nie jest też przejawem pobłażliwości wobec sprawcy. Oskarżony dopuścił się czynu o

znacznym stopniu karygodności, zaś motywami jakimi się kierował (chęć osiągnięcia korzyści majątkowej) w niczym go nie usprawiedliwiają, a wręcz zasługują na potępienie.

Sąd warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego, gdyż przemawiają za tym warunki i właściwości osobiste oskarżonego. Zdaniem Sądu popełnione przez oskarżonego czyny miały charakter incydentalny.

Sąd wyraża przekonanie, iż oskarżony wykorzysta daną mu szansę i mimo niewykonania kary pozbawienia wolności, będzie on przestrzegać porządku prawnego. Możliwość wykonania warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności powinna skutecznie odwieść oskarżonego od popełnienia kolejnych przestępstw. Ustalając okres próby, Sąd uznał, że maksymalny okres 5 lat będzie okresem najwłaściwszym.

Wymierzając oskarżonemu grzywnę Sąd miał na uwadze, iż dopuścił się on przestępstwa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Ustalając wysokość grzywny Sąd brał pod uwagę wysokość szkody oraz możliwości finansowe oskarżonego. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu grzywna, stanowiąca dla niego adekwatną uciążliwość finansową, jest możliwa do uiszczenia.

Orzekając o obowiązku naprawienia szkody, Sąd miał na uwadze, iż taki wniosek złożyła pokrzywdzona spółka. Na kwotę 342.517,65 zł składa się suma kwot wynikających z zachowań oskarżonego wskazanych w pkt 1 i 2 wyroku. W ocenie Sądu obowiązek naprawienia szkody w całości, stanowiący środek karny, będzie stanowił kolejny element wymierzonej kary oskarżonemu oraz stanowił adekwatną rekompensatę za popełnione czyny.

Orzeczenie o kosztach uzasadniają przepisy powołane w części dyspozytywnej wyroku. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa, koszty sądowe w kwocie 10.693,61 zł stanowiące wydatki poniesione w sprawie i obciążył go opłatą w kwocie 2.300 zł. Na koszty procesu składają się: ryczałty za doręczenie wezwań – 2 x 20 zł, karta karna – 30 zł, opinie z zakresu rachunkowości – 4.358,55 zł i 576,19 zł, tłumaczenia – 43,52 zł, 1740, 07 zł, 2132,69 zł, 1772,59 zł. Opłatę stanowią: opłata za wymierzenie kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności – 200 zł i 20% orzeczonej grzywny – 3000 zł.